

Sygn. akt II Ka 241/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Marta Krajewska - Drozd

Protokolant: protokolant Jagoda Stępień

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lipca 2013 r.

sprawy obwinionego A. J.o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 2 pkt. 12 PRD, art. 97 kw w zw. z art. 2 pkt. 1 PRD, art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 ust. 2 PRD. art. 90 kw

na skutek apelacji wniesionych przez obwinionego i obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 21 lutego 2013 r., sygnatura akt X W 423/13

I. **u c h y l a** zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpow umarza postępowanie,

II. kosztami postępowania za obie instancje **o b c i q ż a** Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 241/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 21 lutego 2013 r., sygn. akt X W 423/12 uznał obwinionego A. J. za winnego tego, że:

1. w dniu 06.06. 2011 r. ok. godz. 20.20 w miejscowości R., woj. (...) kierując samochodem m-ki S. (...) o nr rej. (...) wyjeżdżając na drogę krajową nr (...) z drogi podporządkowanej usytuowanej po jej lewej stronie nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu drogą główną od strony R. w kierunku G. kierującemu samochodem m-ki O. (...) o nr rej. (...) - tj. popełnienia czynu z art. 97 kw w zw. z art. 2 pkt 23 ustawy PoRD,
2. ponadto w czasie jak wyżej jadąc drogą krajową nr (...) od miejscowości R. w kierunku G. kierując samochodem m-ki S. (...) o nr rej. (...) korzystał z telefonu komórkowego wymagającego trzymania słuchawki w ręku - tj. popełnienia czynu z art. 97 kw w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy PoRD,
3. ponadto w czasie i miejscu jak w punkcie 2 kierując samochodem m-ki S. (...) o nr rej. (...) podczas wykonywania manewru wyprzedzania nie zachował szczególnej ostrożności a zwłaszcza bezpiecznego odstępu od wyprzedzanego pojazdu m-ki O. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego uderzył kierowanym przez siebie pojazdem w wyprzedzany pojazd m-ki O. (...) powodując jego uszkodzenie i zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym - tj. popełnienia czynu z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 ust. 2 ustawy PoRD,
4. ponadto w czasie i miejscu jak w punkcie 2 kierując samochodem m-ki S. (...) o nr rej. (...) po wykonaniu manewru wyprzedzania pojazdu m-ki O. (...) o nr rej. (...) gwałtownie bez uzasadnionej przyczyny podjął manewr hamowania w wyniku czego utrudnił ruch jadącemu za nim kierującemu samochodem m-ki O. (...) o nr rej. (...) - tj. popełnienia czynu z art. 90 kw.

Za przypisane wykroczenia Sąd – na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw - skazał obwinionego na karę grzywny w wysokości 1200 zł.

Równocześnie na podstawie art. 118 § 1 kpow i art. 3 ust. 1 i art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków oraz w kwocie 120 zł tytułem opłaty.

Powyższy wyrok apelacją zaskarżyli: obwiniony i jego obrońca.

Obrońca A. J. zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 4 kpk i 5 § 2 kpk w zw. z art. 170 kpk w zw. z art. 8 kpw i art. 92 kpk w zw. z art. 32 § 5 kpw albowiem Sąd nie uwzględnił wniosku dowodowego złożonego przez obrońcę obwinionego w postaci przesłuchania świadka P. K., który był bezpośrednim świadkiem zdarzenia, a który posiada informacje przemawiające na korzyść obwinionego, a także Sąd nie odniósł się w żaden sposób do kwestii uniemożliwienia obwinionemu złożenia wyjaśnień w terminie późniejszym z uwagi na jego zły stan zdrowia,
- art. 71 § 5 kpw poprzez nieuwzględnienie przez Sąd wniosków obrońcy obwinionego o odroczenie rozprawy w sytuacji usprawiedliwionego niestawiennictwa z powodu niemożności poruszania się obwinionego z uwagi na doznany uraz nogi w postaci jej złamania, tylko z uwagi na brak poświadczenia przez biegłego lekarza sądowego w sytuacji, gdy jedyny uprawniony do poświadczenia z listy Sądu Okręgowego odmawiał potwierdzenia odpowiedniego zaświadczenia.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie.

Obwiniony A. J. w pochodzącej od niego apelacji zarzucając błędy w ustaleniach faktycznych wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Niezależnie od zarzutów podniesionych w obu apelacjach, zaskarżony wyrok Sądu I instancji musi zostać uchylony, a postępowanie w sprawie umorzone.

Zgodnie z treścią art. 45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Pamiętać przy tym należy, że żadna czynność procesowa nie przerywa biegu terminu przedawnienia, zatem także postępowanie odwoławcze powinno zakończyć się przed jego upływem.

Ponieważ okoliczności wyłączające postępowanie uwzględnia się w każdym stadium postępowania, i to z urzędu (art. 62 § 1 kpow), Sąd Odwoławczy musiał uwzględnić fakt, iż w dniu 6 czerwca 2013 r. karalność wykroczeń przypisanych zaskarżonym wyrokiem obwinionemu A. J. uległa przedawnieniu - wobec upływu wskazanego w art. 45 § 1 kw dwuletniego terminu liczonego od czasu ich popełnienia. Okoliczność ta stanowi zaś negatywną przesłankę postępowania wskazaną w art. 5 § 1 pkt 4 kpow.

Z tego powodu Sąd Okręgowy uchylił wyrok Sądu I instancji i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 umorzył postępowanie, obciążając na podstawie art. 118 § 2 kpow Skarb Państwa kosztami postępowania za obie instancje.